

Яна Кариоли • Луиза Матиа

СВЕЩЕНАТА ГОРА

Илюстрации Алфредо Бели

Издателство „Фюм“

*На Голямата ябълка,
която не е Ню Йорк, а наша приятелка.*

Криминалните случаи на Теа

Главните герои в криминалните романи от поредицата са двама приятели – Теодора и Николà.

Любопитството им и случайността всеки път ги поставят в ситуации, в които се налага да извършват „непозволен“ разследвания.

Алтафонте – селцето, в което живее Николà и в което летува Теа, е известен и много посещаван археологически обект. Двете деца се сблъскват с гревни находки, с незаконен трафик на артефакти, с опити за кражба... Други на тяхно място биха оставили нещата така и просто биха отишли на плаж, но не и Теа и Николà.

Действащи лица:

Теодора (на галено Теа) – безгрижно и любопитно дванайсетгодишно момиче, увлечено по криминалните разкази и мистериите, което обича да си пъха носа навсякъде. Този неин характер очарова (но понякога и притеснява) приятеля ѝ Николà.

Николà – тринайсетгодишен, начинаещ археолог и познавач на етруската цивилизация, приятел и съучастник в приключенията на Теа. Често му се налага да отстъпва пред ината ѝ.

Зоро – едрото и добродушно черно куче на Теа. Важен партньор в разследванията на двете деца.

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyc S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyc S.p.A. All rights reserved.

© 2003 Edizioni Lapis – via Francesco Ferrara, 50 – 00191 Roma, Italy
www.edizionilapis.it, e-mail: lapis@edizionilapis.it

© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Published by arrangement with Atlantyc S.p.A.

Original title: **I misteri di Teo** • Il Bosco Sacro

Text by Janna Carioli, Luisa Mattia

Original cover and internal illustrations by Alfredo Belli

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyc S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italy; foreignrights@atlantyc.it – www.atlantyc.com

Криминалните случаи на Теа

Свещената гора

© Издателство „Фюм“, 2021

Превод Евдокия Златарова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-606-3

В дома на леля

– Беалоаеинеа?

Теа, на дванайсет години и с тринайсет цветни шноли в късата си руса коса, се появи от стаята си, натоварена с камара мръсни тениски и панталони в ръце, с чувал с боклук на рамо и с писмо между зъбите си.

– Какво?! – зяпна Костанца, леля ѝ, на която Теа гостуваше за лятната ваканция вече петнайсет дена. Тя извади плика от устата ѝ – сега Теа можеше да говори разбираемо.

– Къде да сложа тези неща? – почти изкрещя момичето.

– Мръсните грехи – в пералнята, боклука – в контейнера отвън, пощата – в кутията на ъгъла – изреди леля ѝ спокойно. – И внимавай да не объркаш нещо! – после пъкна отново между зъбите ѝ плика, адресиран до Мартина, най-добрата приятелка на момичето.

Теа сложи тениските в пералнята, затвори ловко люка с крак и излезе да хвърли чувала и да пусне писмото.

„Денят за дезинфекция“ вече беше в напреднал стадий, за голямо облекчение на Теа. А леля ѝ се забавляваше. Бяха нужни много настояване и упоритост, за да убеди племенницата си да погреди стаята си! Откакто пристигна в Алтафонте, на вратата на стаята ѝ се бяха появили табели със заплашителни надписи:

„АКО НЕ ВЛИЗАТЕ, ЩЕ Е ПО-ДОБРЕ!“

„К.П.У. – КОЙТО ПИПА, УМИРА!“

Костанца никога не би нарушила личното пространство на Теа, но... когато залепна със сандала си в едно петно от кока-кола лайт отпреди три дена, моментът ѝ се стори подходящ за намеса – тази стая заприличваше на бунище! И без много да се церемони, накара момичето да я почисти.

Щом племенницата ѝ излезе да изхвърли боклука, Костанца надникна в стаята. Отбеляза, че представата ѝ за ред се разминава с тази на Теа, но сега поне нямаше да се спъва в сандали, в маратонки или в навита на руло пижама! По пода обаче имаше повече петна и от географска карта.

Момичето влезе и се свлече на килима с толкова уморен вид, сякаш беше разтоварвало камион. Зоро, кучето ѝ, легна до нея.

– Свърши ли вече?

– Естествено! Стаята заприлича на операциялна! – измърмори момичето.

Проследи погледа на леля си, съсредоточен върху пода.

– Трябва... и да измета ли? – плахо попита Теа.

– Можеш дори да минеш пода с дезинфектант... – предложи Костанца. – Просто за да избегнеш холерата, ако искаш!

Теа се опита да го обърне на шега.

– Мислиш ли? Няма ли да ми навреди цялото това чистене? Четох някъде, че прекаленото миене убива антителата, които пък са много важни за здравето ни – заяви тя като многозначайка.

Костанца едва сдържа усмивката си. Добре разбираше какво цели Теа – в крайна сметка между двете имаше само петнайсет години разлика и Костанца още помнеше тийнейджърските си години.

– Теа, или ще се стегнеш и ще почистиш стаята си, или щом пристигнат родителите

ти, те пращам в Рим с тях и... „край“, както казваш ти! Ясно ли е?

С мелодраматично изражение момичето се свлече на колене в краката на леля си и ги прегърна силно.

– Моля те! Моля те! Моля те! Обещавам ти, че ще почистя шкафовете с езика... на Зоро! Не позволявай да прекарам месец юли с Натрапника!

Въпросният „Натрапник“ беше по-малкото братче на Теа, терор за нейните компакт дискове, които хапеше ожесточено и плюнчеше ентусиазирано в сериозна конкуренция с кучето.

Звънецът ги свари насред тази сцена.

– Те са! Лельо, не ме пращай на гилотината! – примоли се Теа.

– Ще видим... – отвърна уж сърдито Костанца.

Хвърли ѝ заговорнически поглед и отвори вратата на сестра си Лучила и зет си Луиджи. Натрапника, настанил се удобно в кенгуруто на гърба на баща си, ѝ се усмихна радостно с малкото си зъбки.

– Е? Как мина? Хубава ли е вилата? – заразително Костанца.

Луиджи целуна гъщеря си и разтовари малкия, преди да отговори.

– На мен не ми изглежда зле...

– На мен ми се струва прекалено малка за парите, които ни поискаха! – възрази жена му. – Сещаш ли се за обявите: „Светли стаи с тераси“? Е, стаята на децата е нещо като килер! Май малкият ще трябва да спи с нас. За щастие, има градина... Здравей, скъпа!

Прегърна Теа и звучно я целуна.

– Теодора, много ми липсваше, знаеш ли?

Теа погледна отвратно:

– Мамо, ако пак ме наречеш Теодора, ще повърна върху тениската ти!

Мразеше помпозното име, което ѝ бяха дали. А и изобщо не ѝ пукаше, че всички жени в семейството носеха „важни“ имена: Теодора, Костанца, Лучила...

– Добре, добре, извинявай! Въпреки всичко ми липсваше, грозна муцуно!

Теа се остави да я прегърнат и вдиша упоиващия аромат на... на... тя самата не знаеше на какво точно, но би го разпознала и от километри разстояние – „аромата на мама“! За части от секундата се отгаде напълно на тази прегръдка.

– Резервирахме вила за ваканцията. Най-после през август ще бъдем всички заедно – прощепна ѝ Лучила.

Тази реплика рязко върна Теа към реалността. Добре ли чу? Къщата за лятото беше малка, а брат ѝ – изглежда го с известна неприязън – щеше да се мотае в краката ѝ по цял ден. И през нощта. И на следващия ден отново!

– Заедно, но не и залепени като марки, нагявам се! – изпуфтя тя.

– Направо ме отчайваш, като се държиш така! – въздъхна майка ѝ.

После погледна разтревожено баща ѝ.

Неволно изпуснатата от Теа реплика беше охладила обстановката и Луиджи се опита да възстанови диалога. Познаваше гъщеря си както петте си пръста и знаеше, че зад това невинно изречение се крие план.

– ...но не и залепени като марки... – повтори той. – Това какво значи? – попита я той, без да откъсва поглед от нея.

– Значи... че ако стаята, в която трябва да спя заедно с Натрапника, е нещо като килер... по-добре да остана тук при леля Костанца и през август... с радост ще се жертвам!

– Света Теа! – иронично възкликна баща ѝ. –

Аз пък искам поне през ваканцията да бъда с децата си, да разговаряме, да се разхождаме...

– Ама ти през ваканцията през цялото време четеш вестници и се прозяваш като тюлен! – възрази гъщеря му.

Образът пасваше идеално на стила на Луиджи, когато е на море. Лучила се подсмихна.

– Не точно на тюлен, приличаш по-скоро на морж. Не познавам никого, който чете и некролозите във вестника! Теа е права!

– Един журналист трябва да си сверява часовника и по време на отпуска! А и... малко преувеличавате: тюлен, морж... Цяла година работя, нямам ли право и аз на малко почивка?

Напрежението спадна и Костанца реши да се намеси.

– В крайна сметка Теа вече се е настанила тук, подредила си е вещите, за тези петнайсет гена вече се е сприятелила с децата от селото... на мен не ми пречи, напротив, даже ми прави компания.

– Сериозно? – зяпна Лучила. – Вкъщи трябва да ѝ вадя гумите с ченгел от устата, да не говорим, че стаята ѝ прилича на бунице!

Костанца погледна невинно Теа, опитвайки се да привлече вниманието ѝ.

– Странно! Тук я гържи в идеален ред... НАЛИ, Теа? – Натърти на това „нали“ и Теа веднага загоря.

– Ама разбира се! – включи се моментално момичето. – Даже точно бях тръгнала да я дезинфекцирам! Нали операционните трябва да са идеално чисти! – продължи още по-уверено тя. – Е? Мога ли да остана тук и през август? Мамо, моля те! Нека да остана! Мамо!

– В края на краищата какво лошо има, че ще спи при мен? – подкрепи я Костанца. – Плажът е много близо. Може да идва с мен сутрин. Ще ви я стоварвам под чадъра и ще отивам на работа. Нищо не ми струва!

Лучила се обърна към Теа, която я гледаше умолително. Стори ѝ се, че гъщеря ѝ изведнъж е пораснала. Мислеше си, че ако не я гържи близо до себе си, няма да я вижда вече така пълна с енергия, с всичките ѝ чудатости, с този неин ръбат характер, във вечна война с целия свят!

– Ще видим – отвърна тя уклончиво.

Искаше малко време да помисли, но ентузиазмът на Теа не ѝ даде тази възможност: за нея това „ще видим“ на майка ѝ означаваше едно-единствено нещо.

– Да! Да! Значи се разбрахме!

Въпросът беше решен. Теа грабна кофата с вода, изсипа сериозна доза препарат и изчезна в стаята си.

– Какво си направила с нея? – попита изумено Лучила. – Вкъщи, за да я накараш да почисти стаята си, трябва да я заплашиш с изгонване!

– Тук също – отвърна невъзмутимо Костанца и двете сестри избухнаха в смях.

Теа явно не изневеряваше на навиците си.

Луиджи беше замислен. Малко се натъжи, като разбра, че гъщеря му не иска да прекара ваканцията с тях. Възможно ли е семейството ѝ толкова да я гразни?

После се сети какъв беше той на дванайсет години. Ваканция с родителите? Бляк! Не че не ги обичаше, само дето на тази възраст искаше малко да се дистанцира, сякаш му трябваше повече въздух. А сега, естествено, беше тъжно, че този, от когото „странят“, е той!

– По-добре да тръгваме, ако не искаме да попаднем в задръстване. До Рим има госта път – въздъхна той.

– А, не! – възрази Костанца. – Не и преди да сте видели плана на къщата ми!

– Ще се омъжваш ли? – въодушеви се Лучила.

– Това няма нищо общо! – и ентузиазирано

разгъна една скица. – Воала! Просто ще си купя къща. Офертата е много изгодна. Предложи ми я „Етруска долина“ – дружество, което строи цял парцел малки къщи в район много близо до Алтафонте.

– „Етруска долина“? – Лучила сбърчи нос. – Прилича на име на игрална зала, а не на строителна фирма. Да не си им гала някакви пари?

– Чуйте я, адвокатката! Не се гръж с мен, сякаш съм на десет години! А и с парите, които имам, единственият начин да си купя къща, е „на зелено“, както казват строителните предприемачи. Струва наполовина. Къщата ще бъде мъничка, но е точно каквато ми харесва: на един етаж, с веранда отпред, гледката е страхотна... и ако искаш да знаеш, архитектът прилича на американска филмова звезда! – намизна ѝ Костанца и надълго и нашироко започна да хвали проекта.

Виждайки я толкова доволна, сестра ѝ Лучила не посмя да помрачи радостта ѝ. А и това изказване за архитекта, че е „красив като кинозвезда“, събуди любопитството ѝ.

– От това може да излезе и друго! – пошушна тя на Луиджи. – Току-виж, този архитект ни е станал зет...

Той поклати глава развеселен.

– Няма ли да престанеш да търсиш съпруг на сестра си?

Точно тогава Теа излезе от стаята си с доволна физиономия.

– Стаята свети от чистота! – обяви тя.

Очакваше похвали от родителите си и леля си, но зърна Натрапника, настанил се до паничката на Зоро.

– Веднага пусни това! – спусна се Теа към братчето си, което лакомо хрупаше храната на кучето.

Настана голяма суматоха – безуспешни опити да накарат малкия да изплюе гранулите, взаимни обвинения между Луиджи и Лучила.

– Ти не го гледаш!

– Не, ти се разсея!

Докато накрая се стигна до неизбежното:

– Теа, точно там ли трябваше да оставиш паничката на кучето?

– Ако яде гранулите на Зоро, рискува само да стане умен като него! – разбунтува се тя.

– Теа!!! – викнаха в един глас възрастните.

Трябваше да го очаква. Каквото и да се случи, винаги винаги беше нейна, затова Теа се отказа да спори.

Когато най-после родителите ѝ си тръгнаха, Теа затанцува около леля си, прегръщайки я силно.

– Успяхме!

– Ей! Ще ме задушиш! Стига толкова!

Костанца погледна часовника си.

– Леле, как лети времето! Хайде, остави ме, че трябва да се облека... да се гримирам...

– Защо? И така си много красива.

– Защото ще гоїде архитектът на селището. Не мога да го посрещна по джпанки!

На Теа никак не ѝ се понрави тази история с посещението на архитекта, но това беше удобен случай да се измъкне навън. Леля ѝ беше на вълна „съгласявам се“...

– Не искам да бъда третият неудобен... – подметна небрежно Теа. – Знаеш ли, ще отида да кажа на Николà, че оставам в селото и през август.

Яхна вярното си колело и изчезна, следвана от Зоро. Наистина бързаше да каже добрата новина на приятеля си.

Познаваше го от скоро, но бяха станали неразделни. Ще е много щастлив, че тя ще остане в селото, сигурна беше.

Николà беше госта симпатичен. Обаче бе-

ше голяма читанка!... А и много обичаше да обяснява това или онова, сякаш не можеше да живее без глинениите си чайници отпреди две хиляди години или без гробници за посещаване. Наустина, Алтафонте беше център на етруски район, но Николà прекаляваше с всичките тези разкази за етруските¹!

Важното обаче е, че се разбираха... Е, често се караха, но заедно бяха много добър екип!

Натисна педалите и скоро стигна до кафенето в градинката. То беше сборен пункт за младежите от Алтафонте. Виталиано – собственикът, ги познаваше всички.

– Виждал ли си Николà? – извика Теа още преди да слезе от колелото.

Барманът поклати глава.

Но нейното шумно нахълтване привлече вниманието на едно едро момче, което играеше някаква видеоигра.

– Мина преди малко. Сгроан и стутунф – измърмори то.

¹ Древни племена, населявали през I хилядолетие пр.н.е. северо-западната част на Апенинския полуостров (съвременна Тоскана). Произходът им не е изяснен. Създали развита цивилизация, предшестваща римската и оказала голямо влияние върху нея. В края на VII век пр.н.е. се обединяват в съюз от 12 града държави, през VI век пр.н.е. господстват на целия полуостров. През V-III век пр.н.е. земите им са завладени от Рим.

– Здравей, Бавньо!

Николà ù беше разказвал госта неща за него. Били съученици. Дори седели на един чин.

– Ама как така? Нали Бавньо е с три години по-голям от теб! – беше възкликнала Теа озадачено.

– Да, но той е повтарял толкова много пъти, че на практика е бил в един клас с всички деца в селото! – беше отвърнал приятелят ù. – После изостави училището и сега помага на свещеника по време на празника на църквата. Много е добър с усилвателите... Той разсъждава с ръцете си.

– Виждал ли си Николà? – попита отново Теа, като се приближи.

– Мина... Стутунф, стутунф – повтори момчето.

За да разбереш Бавньо, винаги казваше Николà, трябва да влезеш в неговия свят: той говореше като в комиксите. И Теа се опита да направи връзка между Николà и играта.

– На камиончето ли беше?

Понякога Акиле, бащата на Николà, собственик на железарията в Алтафонте, правеше доставки по домовете и синът му го придружаваше.

- Да... цялото ламарина!
- Не каза ли къде отива?
- Зигвай! Зигвай! Не.

Бавньо беше потънал в играта, като имитираше звуците от нея и следеше внимателно образите по екрана.

Теа се огледа, погледна към градинката с надежда да види приятеля си, но нищо.

- Знаеш ли гали ще се върне? – пробва пак Теа.

Той поклати глава, без да откъсва очи от екрана, разопакова един голям шоколадов десерт и го нагълта целия. Неудовлетворен, облиза старателно с език червената опаковка.

– Гадост! – Теа сбърчи нос и предпочете да излезе. Закуските на Бавньо не ѝ се нравеха много. – Уф, къде ли се е дянал Николà!

Завръщането на пантерата

- Каза 50 грама гвоздеи за ограда, нали?

Акиле ги претегли на кантара. При бащата на Николà можеше да се намери всичко: „От гвоздея до трактора“, твърдеше той. И можеше да му се вярва: да влезеш в магазина му беше като да разгърнеш книга „Направи си сам“. Акиле не обичаше металните и пластмасовите витрини и беше запазил старите гървени стелажи с рафтове и чекмеджета до тавана, като на всяко прилежно беше отбелязано какво има вътре. Майсторска работа!

Николà с удоволствие ходеше в магазина. Сядаше на една пейка до входа и наблюдаваше клиентите.

– Я ми дай 100 грама, че може и да не стигнат. И двайсет метра мрежа за ограда. От най-гъстата. Но ти ще ми я натовариш на